

## מסורת הש"ס

(א) מנחות סח. (ב) ורי"ה ל.  
מנחות סח. סוכה מא. א.  
(ג) וההדבא דוקא לערב  
ולעיל גבי עומר שרי מחנות  
ע"י חוס' חגיגה כא. ד"ה  
האזין וס"י ותוס' ונחיתא נח:  
ד"ה טיול, (ד) פסחים ז.  
(ה) לעיל ל. וישני.  
(ו) פסחים ט. וישני.  
(ז) מנחות כז. ע"ש, (ח) ז"ל  
לא יאמר.

## הגהות הב"ח

(ב) הִשִּׁיב דִּים אֶלֶל אֶחָד  
וְכִי לַעֲשֹׂן וְדֹלֵף אֶלֶל דְּמֹלֵי  
דְּהֵא אֲמִירִין שְׂמֵא  
הַנּוֹתָן עֵישֶׁר אֶלֶא  
יִפְסֹד וְיִאֲכַל הֹא:  
(ג) הִים' דִּים רַב שֶׁמֶת  
יִכִּי אֶמֶה קָתֵם וְמֵת  
שְׁלֹחֻה אֶחָד כָּלֵל הַנִּסְיָם:  
(ד) בְּאִדִּי לֹא הִיהָ לְרִיךְ  
לְחֹקֶת בְּאִדִּי כְּהֵנִס:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תאנים  
מתאנתי וכו' בשל תורה.  
ע"י לקמן דף לו ע"ב תוס'  
ד"ה מאן ה"ל תנא:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

אמר ר' חנן כשל  
סוריס עשה חוק  
שליה אורח שלוחות,  
אבל בשל תורה עד  
שיחברו שלוחות ורב שישת  
אמר אחי ר' ואחז ר' עשה  
חוק שליח עשה  
שלוחות. אמר ר' ששת  
מנא אמירא לך דתנן  
במכות חרש העומד  
מזרז חרש מדי,  
והוריקין מנחות היא.  
ואילן, ופסוקה היא.  
ר' תנחומי כח דין אן  
תתשלח וישרי חמצי  
היום אבל גבי שליח כל  
יתר, דחז' אמר  
חוק שליח עשה  
שלוחות. אמר ר' ששת  
מנא אמירא לך דתנא  
כאש שיש עליה ליה  
אזל משום אורחיה.

**של: סופרים.** סמכין לחזקת שליח דמי לא עבד לא חמיר  
 ליחזקא כגון עירובי תחומין: ברחוקין. מירושלים שאין יודעין אם  
 עדיין קרב העומר מותרין מחלות היום. אלמא סמכין אכאניס שהן  
 גלותיני ועבדי שליחתייהו ומקריבי ליה: הסס דקדמי טעמא כו'.

אשר ידעו סמכין אכל אכלת  
ועלמא לא: שליו כולי יומא. וטריה  
אמר מתא לארסא סמכין עליה  
וידאי לא עבר היום עד ששמר  
הבטוחו: מעוט. דמי שמי חורסי:  
ונתנת כסופר. סמכו עליו קיין  
ועשן נותני מעות קיין חובב דמנן  
שקלים (פ"ו משנה ה') ו"י שפוטרי  
ה': ועוכלם. דמנן (מננה דף כא).  
אמון והמחפור ספורים לריבין  
עילה לקודש: ואוכלם בקדשים  
אלמא חזקה הכנים עשין  
למיתותן הואיל והדבר תלוי בהן  
העשים סומכות עליהן שלא יעברו  
היום עד שיקנו קיין בכל מעות  
ונאמרו סופר וקריבו כדי שלא יכלנו  
נאשים קדשים בטומאת הגוף (שהוא  
נכרת: ורב נתנן. אמר לך הא נמי  
האמר דבי דינא הוא: לא ולקט לך  
אמינא מפאתי). ולא נתן מדה  
ללקיטתו: אוכל. המלקט מן  
הנלקטות: עראי. בלא מעשר וכסבה  
אכלן קצע מעשר ודאי מעשרות  
ולאין תרומה גדולה וכל דעי הפרשה  
דאין ספק לומר שמה דעי הנית  
יעשר עליהן ממקום אחר דהא לא  
ידע כמה לוקט: אוכל אמר לו מלא  
לך כלכלתך. והוא וטמן זה יודע  
ומה לוקט יטן לומר שמה לו היתון  
חושש שמה יסמוך עליו שיתן לו דבר  
יחבר ומעשר עליהן ממקום אחר  
ליכלן מלקט זה אוכל מעשר עראי  
ולא מעשר וכסבה לאוכלן קצע אין  
ריב לעשרן ודאי אלא דמאי (א) יפרש  
ואכל הוא בעצמו המעשרות של לו  
של עי כספר לוקח פירות מעט  
הארץ שמחזיקן בספק מעשרות אף  
לא ספק מעשרין הן ומותר דמאי  
עליהן: דר"א. דספק הן ודמאי  
היהא בעי אפרושי: בעט הארץ.  
הנותן עם הארץ הוא ויטן חושש  
ללפני עור: אוכל כהנא. ודאי  
המעשרין הן ואין לריב לעשרן אפילו  
דמאי: רשב"א אומר דר"א. דסני  
דמאי בזמן שהנותן עם הארץ ומשד  
תמסר שלח מן המוקף: אוכל. היה  
נותן חבר לא יאכל קצע הלוקט עד  
שישפס מעשרות ודאי: רבי גוט של  
רשב"ג הוא: ולא יאכלו לעמי הארץ  
כלום. לקמן מפריה הן ויטן עם  
הארץ: לא נחשדו. למרס שלח מן  
המוקף הא לאו הכי ודאי הוא סמכין  
לג בעל הכית. עי שהוא שלח על כך  
שמטול עליו לעשר מה שהוא חסר  
לא יאכל יאסור לעם הארץ: מפאת  
דו. דהואיל ופירי דדייה הוא עליה  
ידייה דמי ויחסי ללפני עור אוכל  
הארץ. דהואיל ופירי דדייה הוא עליה

וממנו דקדקו עתה  
 וימים יָךְ. לעשורי ספק הא עם הארץ חזריה מהימן ליה טפי  
 רישא. דקמי עמשך דמאי צעם הארץ דקאמר ליה  
 לחבר סופא חז' והכי קאמר צמה דברים אמורים דלוקט צריך  
 עמייהו הא צבל הניית אף לא חלל צבחר שזמר לעם הארץ  
 וישרא כיון דנחמ חבד ולוקט עם הארץ מישי נחומל ללא ליכניהו

ידיה מביאה מעות לקונה ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת בקדשים לערב. מאי טעמא גלילי עושה שליחותו. ודמי רב נחמי ואמר התם כדרב שמעיה דאמר חזקה אין ב"ד

בכל מערבין פרק שלישי עירובין לב.

רש"י שבת אמר חוקה שלים קושה שליוחמו. הרב רבינו שמון מפולירא"ל פוסק כרב ששה דה"ג פוסק להלכה כרב נחמן צדיני וכרב ששה באיסורי ולר"ם נראה דהכא הלכה כרב נחמן דכ"פ המקבל (גיטין דף קד.) אמר בעל אמר לגירושין ושלים אמר

לגיועוין והיא אומרת נמן וי ואשר  
אין דבר שבערוב פחות משנים ופרך  
מהא דלמך האומר דלכורו לא וקס  
לי אשה פסוק (ו) אסור בכל הנשים  
שבעולס אלמא חזקה עליה עושה  
שליחותו ומשני ה"מ לחומרא אכל  
לקולא לא ויפ"ק חזקין דף (ג.) גמי  
מפיק לעולם ודף ח' חזקין עושה  
שליחותו והאומר לשליחו לא ותרסו לו  
והלך ומלא תרסו אין חזקתו תרסו  
דילמא איניש אחרניש מעט תרסו  
ולע"ז דהתם כר נמן קאמר לה  
מ"מ קולו הו"ס התם הכי וההוא  
דבעא מיניה קיבלה ועוד דרב שמעיה  
דבסמך סבר נמן כרב נמן דלרב  
שם לא היה סבר נמן לחוק (ו) הכנים  
ואומר ר"י דמכל זה אין ראייה דרב

[illegible]

**האומר** לחברו צא ואקוץ פה.  
בפרק לולב (סוה"ד דף  
לג.) גבי הלוקח לולב מחבירו  
בשנתיים מגיה סו"ד רש"י מעט חבירו  
משום דלא הוה סו"ד קרי ליה חבירו ואין  
כריך להגיה דהכא מוקי לה בשם  
האריך שחמך לחבר אש"צ דקמיה  
לחברו ובשם פירק השואל (דף קג.)  
אמר ר' חזוני אדם לחברו אל"ף וסבור  
ל' פועלים ומוקי לה בחברו נכרי:  
**תאנים** תאניתא. אף על  
גב דהאש"צ חזוני

שמן דמאי בעם הארץ שאמר לו לחבר לקט דאיכא לפסוקי אי  
טע כללנא זו וחבר אחר שמע ממנו אוכל ואינו נרץ לעשר דמאי  
זעבליהו ותורס אף בעל המוקד דמועבד ויחשו כגרים כו':  
איסורא

עין משפט  
נר מצוה

סא א מ"י פ"י מהל'  
מאכלות אסורות  
הלכה ב:  
סב ב מ"י פ"א מהל'  
מחוסרי כפרה הלכה  
יב:  
ג (מ"י טס):  
סג ד ה מ"י פ"י מהל'  
מפטר הלכה י:

רַב גִּיסִים גֵּאון

[illegible]

דבינו חננאל (דמיטרי)

[illegible]